

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

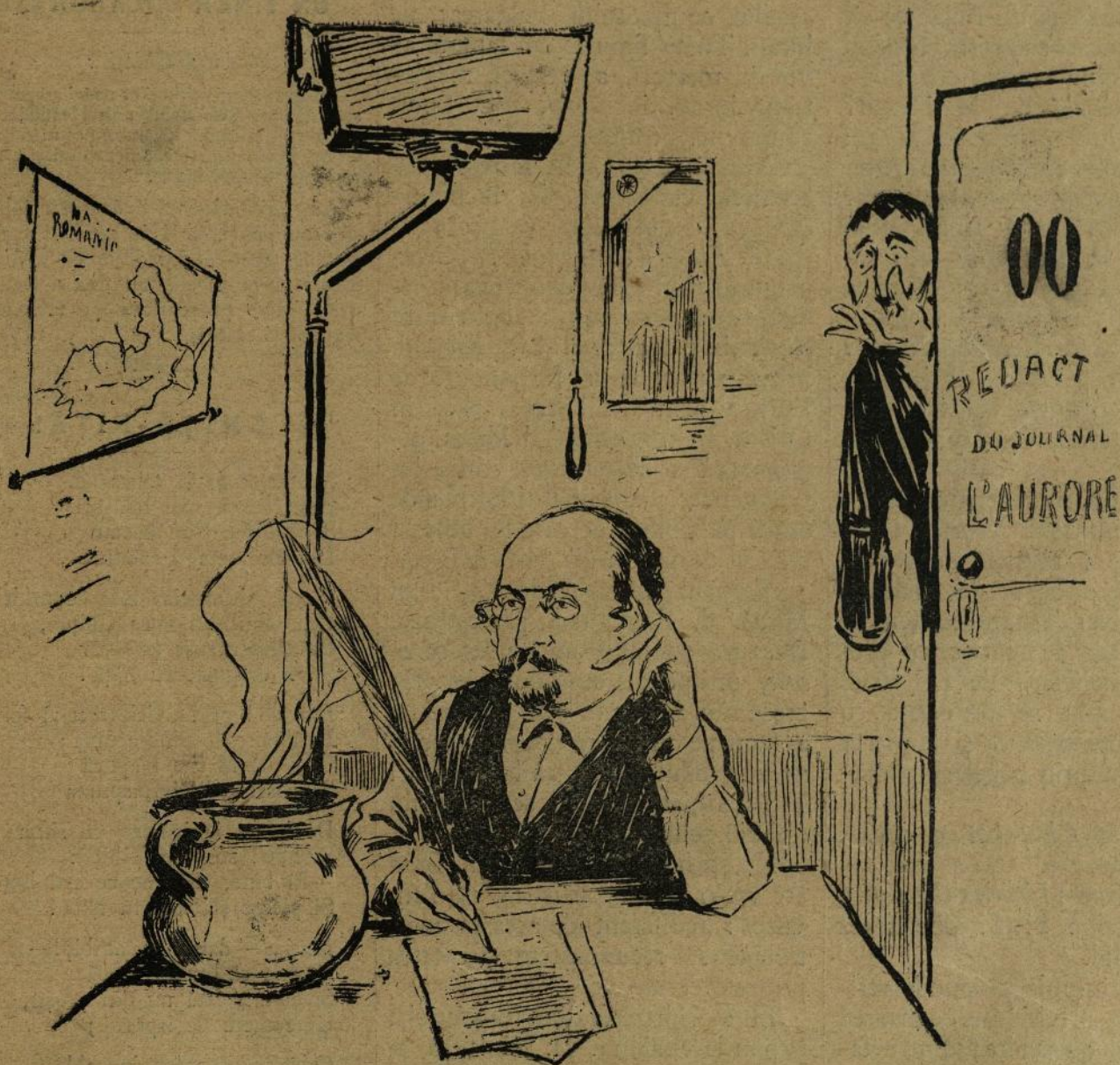
PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 "

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

Bernard Lazare scriind articolul din ziarul «L'Aurore» contra României.

„CRITICUL DE ARTĂ“

În presa românească criticii de artă au început să răsără ca bureții după ploaie.

Pentru-că, neavînd altă treabă, sgiiesc ochii toată ziua la «pozele» revistelor ilustrate ce vin la cafeneaua Kübler, unii băeți presumțioși își inchipuesc că ei sunt indicați să se erijeze în judecători ai expozițiilor noastre de pictură. E o pretenție tot atît de serioasă ca aceea pe care-ar avea-o un țigănuș că se pricepe în arhitectură, pentru că de cîte-va ori a fost angajat să care 'n spinare cărămida la o bină în construcție.

Junele «critic de artă», vizitează regulat «Salonul», singurul salon în care este primit, și nu-i plac de cît tablourile ai căror autori... îi oferă din cînd în cînd cîte un capuținer.

— «Tablourile lui Marinescu? Niște măzgălituri grosolane! Și apoi cum își permite cine-va, care are un nume terminat în *escu*, să facă artă? Numai cei cari poartă nume cu a-lură exotică au dreptul să aibă talent! Auzit-a cine-va-despre niște pictori pe cari să-i cheme Rafelescu, Van Dyckescu sau Rembrandtescu? Nici unul din maestri iluștri nu au avut ast-fel de nume vulgare, — ci s'au numit Rafael, Van Dyck, Rembrandt...».

Îi arătați tînărului «critic de artă» un tablou intitulat *Moartea Cleopatrei* și-i spuți numele autorului, un nume necunoscut de chelnerii cafenelei Kübler. Tînărul contemplă tabloul, cu aer de cunoscător profund, prin ochelarii de pe virful nasului, și apoi se pronunță cu aceeași competență ca și cum l'ar fi contemplat prin ochelarii pantalonilor:

— *Moartea Cleopatrei* e ceva... lipsit de viață.

— Apoi dacă-i *Moartea Cleopatrei*, cum o să aibă viață? obiectează cine-va, timid.

— Taci, domnule, răspunde «criticul de artă», privindu-te cu dispreț, d-ta nu vezi deosebirea dintre tabloul ăsta și ala de colo? Uite, tabloul ăla care represintă un pepene verde. Vezi ce bine-i făcut pepenele! Par'că stă să vorbească, domnule! Unde mai pui că pe pictor îl chiamă Grinberg!...

...Incapabil să distingă o aquarelă de un pastel, se zice că un asemenea «critic de artă» a fost întrebat deunăzi:

— Îți place pictura în ulei.

— Prefer pictura în untdelemn! se spune că ar fi răspuns cu seninate priceputul june.

Nu garantez autenticitatea anecdotei, dar *si non e vero e ben trovato* pentru a pune în lumină ignoranța crasă a acestor criticaștri.

...Cu prilejul deschiderei Expoziției oficiale a artiștilor în viață, la Ateneu, «criticul de artă» s'a ocupat, între altele, de următoarea chestiune:

Pictorul Bran a expus un tablou reprezentînd un însemnat moment istoric contemporan: judecarea procesului complotului bulgăresc de jurați. Toate figurile din tablou, avocați, martori, spectatori, magistrați, jurați, inculpați, sînt figuri cunoscute, portrete, zice-se, reușite.

Ce se întimplă? D. Mirea, președintele expoziției, și-a inchipuită dacă tabloul acesta va purta titlul de *Procesul complotului bulgăresc*, singurul titlu care-i convenea, imediat se va naște un războiu între România și Bulgaria și că d-sa, d. Mirea, va fi tras la răspundere de Europa pentru tulburarea păcii în Orient. În consecință, d. Mirea, diplomat la Meternicu, vorba lui Cațavencu, a suprimat titlul pus de autor pe tablou, pe care l-a botezat d-sa cu alt nume: *Un proces la jurați*.

«Criticul de artă» dă dreptate d-lui Mirea, d. Bran însă protestează. D-sa n'a zugrăvit un proces *oarecare*, un proces de calomnie prin presă sau de fals în acte publice, ci a fixat pe pînză un anumit proces, memorabilul proces al bulgarilor! Titlul inițial, deci, nu se poate, nu trebuie schimbat.

Nu știm dacă tabloul d-lui Bran are vre-o valoare artistică, nu l'am văzut: indiferent de aceasta însă, trebuie să recunoaștem dreptatea protestărei sale.

Eu fac portretul d-lui Ionescu și îl expun la «Salon». D. Mirea să apucă să'mi schimbe titlul de «Portretul d-lui Ionescu» în «Portretul d-lui Popescu».

— Bine, d-le Mirea, de ce-ai schimbat titlul tabloului meu?

— Apoi, dragă, să vezi, eu sunt

certat cu d. Ionescu și, mă'nțelegi nu'mi convine ca într'o expoziție pe care o presidez să figureze numele lui; d'aia am înlocuit pe Ionescu cu Popescu.

— Dar ce-are-aface...

— Dacă mă ubești, fă-mi plăcerea asta, ce te costă pe dumneata? Tabloul nu ți l'am schimbat, numai titlul!

...Ce-ați spune, cititori, despre o asemenea scenă între mine și d. Mirea?

Junele «critic de artă» susține la cafeneaua Kübler și la gazeta că d. Mirea are rezon.

Penel

UN TÎNĂR COLABORATOR

Citim în ziarul *Galații*:

Atragem atenția cititorilor noștri asupra frumosului și bine judecatului articol intitulat *Părerii despre artă* și datorit tînărului nostru colaborator d. Ar. Marinescu, care face pași uriași către propășire pe tarimul literar.

Am citit articolul tînărului colaborator și i-am pus nota 4 la gramatică și 4 la sintaxă, ceea-ce dovedește că tînărul colaborator în școală nu prea a făcut pași uriași către prosperitate pe tarimul gramaticii și sintaxei.

GHIȚĂ-NIȚĂ!

Marița șeade la taifas
Pe o bancă mai înlături
Și ride foc c'un băetan
Din cîrciuma de-alături...

Gusta «dumneia» mai de mult
Din vinul lui «nea Ghiță»,
De cînd căzuse la favor
Și 'n dragoste cu Niță!

Dar vai! noroc viclean ce-ai fost,
Fuși porc-de-ciine-acuma;
Căci azi Marița n'apucă
Să soarbă, barim, spuma

De la un «miș-maș» cu sifon
Și hop! sosi nea Ghiță:
— Ei bine, mă! de ce ești hoț?...
Și pleosc și trosc în Niță!

Marița — damă cu ambiț! —
Văzînd că lupta-i gravă
Și cum e fată nu din proști,
Ci oameni de ispravă;

Odată puse mina 'n sold,
Cum sta după portiță,
Și cu paharu 'n mîini, strigă:
— Mai adu'n «miș-maș» Niță!...

Tică Br.

LOGICA LUI NENEA IANCU

Eșind de la Cooperativa,
Nea Ianc'-o ia 'n spre casă, tiva!
Dar, drept în colț, un felinar
L'a repezit pe trotuar;
Și așa tare l'a lovit
Că bietul om a amețit.
Privind în noapte ca prin ceață,
Îi trec clădirile prin față...
— Aha! — își zice Nenea Iancu —
La birjă nu mai dau eu francu,
Ca să mă duc-acasă...
De acuma nici nu-mi mai pasă,
Și cum stătea pe trotuar,
O cheie a scos din buzunar;
Și făr-a zice un cuvânt,
Ținea el cheia-așa... în vânt:
— Căci — își zicea în gândul său —
De face-acuma Dumnezeu
Să-mi treacă casele prin față,
Va face pină dimineață
Să vie casa mea...
Ș-atuncea intru 'n ea.

Iași

Casto.

GREȘALĂ DE TIPAR

Ziarul «Adevărul» vorbea deună-ză de «Rădulescu Mortu».

Ne-am interesat de cine este vorba, și spre deplina noastră satisfacție am aflat că e vorba de d. Rădulescu Motru, care nu e mort de loc, ci se bucură de o perfectă sănătate.

Cerem parchetului să ia măsuri contra corectorului de la «Adevărul», care asasinază oameni nevinovați.

IN VALEA HOȚILOR

Soseaua județeană pornește de la circuma de lângă stație, zăpăcită, beată, cotind ba în dreapta ba în stînga, pînă ce ajunsă la Valea Hoților, cade de a berbeleaca pînă jos, se izbește de un trunchi, se lățește pe fundul văiei aruncînd un braț încoace unul încolo, apoi, — dezmeticită de căzătură — se urcă cu greu pînă pe partea cea-laltă sus și cotește în loc sucindu-se să vadă de sus adîncimea. Dar cînd zărește de ce primejdie a scăpat, o rupe la fugă ca o nebună, înainte, drept ca neamtu, și țin-te pîrleo! pînă la circuma din satul apropiat. D'acolo, prinde-o dacă mai poți!

În Valea Hoților s'a întîmplat azi lucru mare: ceva pomenit mai rar.

O căruță stă jos în drum, răsturnată. Lîngă căruță niște oameni lungiți în praf, și ceva mai sus pe coasta drumului stău două boi: boul Plăvan și boul Bălan.

Boul Plăvan cu ochii lui mari, ca de fată, privește în spre vale și mugind se miră:

— «Măăă...» mare-i minunea lui Dumnezeu! Apoi se uită a lene spre Bălan să vadă: ce zice? căci el, el, să se fi scufundat pămîntul și n'ar fi crezut una ca asta. Auzi? Căruța aia leneșă,

pe care ei de cînd își aducea aminte o tiriseră într'una; căruța aia să-i întrecă pe ei!? Nu s'a pomenit! Și nu, n'ar fi crezut să se poată așa ceva o dată cu capu! și uite că s'a putut!

Stău uluiți și unul și altul; dar pe cînd Bălan s'a lungit de-a coasta, Plăvan își linge buzele să nu-i crape de vînt, și rumegînd în gînd cele petrecute, se miră:

«Mare-i Dumnezeu, da meșter e drăcul!

«Auzi cotoroața naibii, ce-i abătuse? să se ia la întrecere cu ei, auzi?»

Văzuse el, că așa încărcată cu oameni, cum era, și tot îi ardea de sburd, da de unde să-i trăznească lui prin minte, că hodoroaga are de gînd să se ia la întrecere cu ei?

«Încă de sus, din deal, cînd o simțise că se iuște silindu-le pașii, întorșese capul spre ea, disprețuitor: «Fugi fă cotoroață! Ce nu 'ți-e bine?» Și ea, nu! începuse să topăie.

Auzi baborința naibii!... Vezi, pe semne unde zărise că stăpin-su îndrăgostit de o ploscă o tot pupa, vrusese și ea să fie veselă.

«Încă de la cotitură îi tot ademenise: «haide-hai, haide-hai, și ei, de! s'au lăsat ademeniți, unde era ea mai bătrînă; dar cînd au văzut c'o face prea de oale, s'au supărat, și smucindu-se din îmbrățișarea 'n care-i ținea de după gît, au lăsat-o în voia ei: «Du-te leleo: opt cu a brînzii, ducitea-i învîrtindu-te!».. Și: aoleoo, s'a dus cotoroața săltînd, sburînd, huruînd, hodorogînd, rămtărînd, așa zglobie că stăpin-su, cînd a văzut-o că umblă singură, a holbat ochii, și căscînd gura 'n chiot, a scăpat plosca de bucurie. Da' și ailalți: țipați, chiuiați, pe întrecute de veselie, de bucurie, c'o văd așa iuțită.

«Nu umblău vr'o doi să sară la întrecere cu ea? Da parcă le-a dat pas de sărit!?... Cite-va clipe a mers ea d'a 'mboulea, da, cînd a zărit trunchiul din drum, zor-nevoie să sară peste el! și ca să-l sperie s'a opîntit odată cu capu'n pămînt să-l treacă 'n salt, însă 'n mijlocu săriturii și-a schimbat gîndu și oprindu-și avîntu, a dat să-l sară lățiș. Oliu! bietul trunchi intrase 'n pămînt de frică: săriseși trăsuri, gabriolele peste el, dar căruțe nu se pomenise încă! Ș'apoi căruțele doar atingîndu-l în trecăt și-l jupuiseră par'că cine știe ce le-ar fi datorit. D'aia cînd a văzut gîndul căruții, s'a îngrozit, altul ar fi fugit ca de frică morții; dar el, vezi, viteaz săracul, în loc să fugă, mai tare s'a infipt în pămînt, gata să 'nfrunte săritura.

Ți-ai găsit!

«Cum să sară o cotoroață?! Cînd l'a văzut așa viteaz-voinic, i-a sărit bietului trunchi de gît să-l sărute.

O clipă a stat cu ea de gît; dar ce să facă așa voinic cu o hodoroagă bătrînă! i-a făcut un vînt peste cap: «huo babornita dracului!»

Da te uiți? și ai din căruță șmecheri! O clipă le-a fost destul s'apuce înaintea

ei, că: fără să mai stea la sfat au făcut cu toții un salt învîrtindu-se pe sus, zăpăciți, neștiind încotro s'apuce mai de grabă, s'au lungit pămîntului, urmîndu-și drumul care cum putea: pe spate, pe obraz, pe brînci, care cum nădăjduia s'ajungă mai iute acasă.

Ei, asta se vede că n'ar fi crezut-o căruța, doamne ferește! să fie întrecută de niște oameni și, — cînd i-a mai făcut și trunchiu vînt, — a sărit să-i întrecă, maimuțind pe stăpin-s'o, s'a învîrtit pîn văzduh, a dat de pămînt, s'a sucit puțin, sărînd într'un picior d-a 'ndăratele, ș'a căzut pe spate în mijlocul alor de jos rămași înmărmuriți, țepeni de mirare, că i-a ajuns hodoroaga. Și vezi, a naibii, căzută, tot voia să mai întrecă pe cei-lalți, că și-a întins odată gîtu plesnindu-l de pămînt, a mai lunecat o bucată de drum întrecîndu-i pe toți, apoi, a rămas pe spate, mișcîndu-și labele ca o broască țestoasă.

Da' a văzut că i-a întrecut s'a astîmpărat, ș'acu, uite, șade răsătîndu-se cu burta la soare, pe cînd ailalți abia mai pot răsufli de tare ce au gonit...

Goană, nene; nu glumă! Te pui cu nebuna?

Și dînd din cap gînditor, Plăvan își întoarce privirile către Bălan, care, — filosof mai practic, lungit de-a coasta — rumegă, și ca să afle părerea lui, să știe dacă-i place priveleșteea din vale, i-o arată c'un semn din cap mugînd întrebător:

— «Măăă?»

Filosoful mișcă urechile, pricepînd de ce-i vorba, și neplăcîndu-i tabloul din vale, dă din coadă negativ, intinzînd grumazul a lene, mugînd:

— «Nuuu».

Vasile Pop.

MIȚA ȘI PAUL DELMET

Aud că Mița Biciclista

A fost cu Paul Delmet în rol...

... O! Mițo, toemai tu comis-ai

O escapadă pentru-un... Paul?!

C. Br.

JOCURI DE SOCIETATE

Zilele-acestea a circulat prin București ceea-ce francezii numesc «une scie». Iată cum: Întîlnea un prieten și-l întreba:

— Aseultă, tu cunoști pe Kiriac?

Prietenul te întreba și el:

— Care Kiriac, profesorul de muzică de la Conservator?

Sau:

Care Kiriac, doctorul?

În ambele cazuri, tu răspundeai: da. Ș'apoi întreba iar:

— Ai auzit ce-a pățit bietul Kiriac?

— Nu. Ce-a pățit?

— Monșer, e foarte grav: Kiriac n'are parale!

—!?!

CERCETĂRI ASUPRA PSEUDONIMULUI CAION

Astăzi, cînd în sfîrșit s'a făcut o deplină lumină înprejurul unui nume menit a rămînea celebru în mult dreapta noastră țară: astăzi, cînd s'a sculat cu toții pentru a ridica insulta adusă unuia dintre cei mai talentați, sirguitori și tineri dintre literații și savanții noștri, tinărul, sirguitorul și talentatul C. A. Ionescu-Caion, insultă ce era menită a ni-l arăta drept un calomniator, pe dînsul, care nu era, nu este și nu va fi de cît un sirguitor, talentat și tinăr literat al țării sale (fie ea chiar țara lui Hubsch), e de datoria noastră să ne ocupăm de persoana și numele acestui mare martir, care încelind de astăzi înainte de a se mai numi C. A. Ionescu, rămîne (după dorința d-sale) pentru toată suflarea romînească, *Caion*.

La început, trebuie să mărturisesc, nu mă dumeream pentru ce un asemenea om, de o atare valoare, nu și-a semnat nenumăratele sale lucrări și polemici (!) cu adevăratul său nume C. A. Ionescu și a recurs la un altul, la acela de *Caion*, astăzi alit de cunoscut în Continent. Proveniența acestui pseudonim, astăzi nume, imi era cu totul ascunsă și m'am hotărît a o cerceta, lucru ce nu am putut face de cît în timpul din urmă.

Afacerea e simplă, mi vor răspunde mulți: C. A. Ionescu e modest și, nevroid să-l cunoaștem și să-l ridicăm osanale, și-a luat pseudonimul *Caion* care e format din C. A. Ionescu, lăsînd pe *escu* la o parte. Așa-i, voi răspunde, foarte bine și foarte ușor; tinărul savant lăsîndu-și *coada* a vrut să rămîie tocmăi cu acea parte ce mulți susțin că îi lipsește, *cripul*. Dar *Caion* e om de imaginație; nu și-a ales el pseudonimul în mod așa de simplu; lucrul trebuie să fie mai complicat.

Vroid a sfîrși odată cu aceste gînduri ce-mi frămîntău mintea și mai știind afeecia ce tinărul nostru literat și savant are pentru limba în care a scris attea lucrări (cea franceză, e știut) mă reped vesel la bibliotecă și luînd volumul cu *C* din Le Grande Dictionnaire Universel al lui Larousse, îl deschid, țînîndu-mi răsufarea. La coloana *Caio* nu găsesc nimic. Cum! exclam, e posibil? Cum, franțuzii nu au nici un *Caion*? Cum, tocmăi ei, în limba căruia, savantul nostru și-a publicat toate lucrările, pînă chiar și cele nescrise, tocmăi la ei să nu găsească cuvîntul *Caion*?!
De necaz, iați dicționarul și 'l arunc. Sărmanul dicționar cade jos cu un lung oftat, deschizîndu-se la o anumită foaie (în urmă am văzut că era foaia 570). Îi arunc o ultimă privire de dispreț dar... rămîn împietrit. Un biet cuvînt, ce par'că își marea literale pentru ca să-l văd mai bine, imi înșfăcase privirile și nu le mai da drumul. Intr'o clipă în mintea mea se făcu lumină. Aha! zi nu Larousse e de vină, nu, ci *Caion*. Marele, simpaticul savant și literat a fost într'adevăr modest, a cîntat să ne deruteze, a încercat să ne facă a crede că din numele său de familie și-a scos pseu-

donimul; dar nu, noi, am descoperit *falsul*. D-zeu și Larousse au vroit ast-fel! Domnilor și doamnelor, cuvîntul ce-mi sta înaintea ochilor, sau mai bine zis cuvîntul în fața căruia imi stătea ochii era... *Coion*: iată obîrșia, iată adevărul. Cîtesc explicația. Rămîn trăsniți!... *Coion*.. *Lăche, poltron!!!* Laș, poltron, *Caion*? Ah! Pardon. Cum, marele, sirguitorul, tinărul literat și savant să fi recurs la acest cuvînt pentru a-și forma gloriosul nume?...

Și cu toate aceste așa trebuie să fie. Din *Coion*, savantul, după a sa veșnică metodă, desigur a format pe *Caion*. Deja începusem a da dreptate acelora ce printr'un fel de înștinț îl făceau, pardon, ca mai sus: laș, poltron. Vra să zică pînă și în alegerea pseudonimului savantul aplică *metoda schimbărilor*! La urma urmei lucru nu mă mai mira cînd imi amintiam cum vrînd să suprimă pe Caragiale, savantul *Caion* a schimbat pe *Kemeny* întreg pentru a-l preface în *Tolstoi*. Și atunci nu era vorba de o singură literă ci de cinci (5). Ba mai mult încă, pe cele cinci litere din *Kemeny* le-a schimbat în... în 6 (șase) ale lui *Tolstoi*! Ce-i și originalitatea asta, d-le! Zi-i savant și pace!...

Dar iar m'am gîndit că s poate greșit și că, în definitiv, învirtîndu-mă în jurul lui *Caio* voi da de un alt cuvînt cu o însemnătate mai glorioasă, mai compatibilă cu situația unui așa de mare savant și literat. Nu vroiam să mi perd iluziile așa dintr'o dată. Căutaseam *Caio* cu *i*, pentru ce nu aș căuta cu *y*? Zis și făcut. Deschid dicționarul la *Cayo* (p. 655) și cuprins de o mare emoție (era ultima scăpare pentru savantul meu) cîtesc: ... *Cayon*. Espèce de bonnet... Ei așa! *Caion*, bonetă, de-ar fi fost *baionetă*, ar mai fi fost o apropiere... Cîtesc mai departe: *Cayon. Nom du porc, dans de Lyonnais*.

În sfîrșit; dacă n'ar fi cel de sus, acesta-i cu siguranță, alt *Caion* nu există.

Cum, frate, care va să zică și-n Franța sunt cuvinte care au același înțeles ca și la noi? Gînta latină, d-le! Sunt foarte fericiți că marele, sirguitorul și tinărul savant și literat, ca lașin ce e, a alergat la un popor de același sînge și cu așa asemănări de limbă pentru a-și lua numele.

N. B. Oare între jurați nu au fost cîți-va proprietari de *Caioni*, fie ei chiar de specie lioneză, cari au favorizat pe *Caionul* de specie romînească?

Iași.

E. G.

MĂRTURISIRE

Citim în «Adevărul»:

«Voința» a început să facă pe ticăloasa. De și în fie-care zi ne urmărește pas cu pas, mai abilit de cît agenții lui Puiu Alexandrescu, totuși în numărul de aseară»...

Cu alte cuvinte redactorii ziarului «Adevărul» sunt urmăriți de agenții lui Puiu Alexandrescu? Mai rău să-i vedem!

PIAZA REA

Se știe cît de mare impresiune a produs în Europa întregă vestea neașteptatei operațiuni suferite de M. S. Regele Eduard al VII al Angliei, și cît de îngrijorate sunt spiritele — cu deosebire în Englitera — de rezultatul acelei operațiuni.

S'a înregistrat de asemenea prin jurnale diferitele preziceri făcute de zodiaci, în privința acestei încoronări, și dacă bază nu s'a pus pe ele la început, apoi de sigur că în urma acestei catastrofe, nu numai lumea superstițioasă, dar și o mare parte din cei ce nu cred în asemenea lucruri, au rămas încremeniți.

Mărturisim că, întru cît ne privește, nici prevestirile, nici rezultatele, nu ne-au surprins absolut de loc.

Prezența, ca ministru plenipotențiar al țării romînești la Londra, a d-lui Alex. Catargi, era suficientă, pentru-ca, fără a fi zodiaci și fără a fi superstițioși, să prevestim și să ne așteptăm de sigur la o nenorocire.

În adevăr, pe cînd Excelența Sa era ministru la Petersburg, a încetat din viață M. Sa Impăratul Rusiei. Trecînd în urmă ca ministru al Romîniei în Italia, muri fără de veste M. S. Regele Italiei. Acum, cînd se găsește ca ministru la Londra, a murit Majestatea Sa Regina Victoria, și se află în pericol de moarte și fiul său, M. S. Regele Eduard al VII.

Se zice, în cercurile bine informate, că în lumea diplomatică, relevîndu-se deja aceste coincidențe, s'ar fi luat măsuri pentru permutarea d-lui Al. Catargi la Constantinopol, și a d-lui Al. Lahovary la Londra.

Atragem serioasa atențiune a M. Sale Sultanului, asupra acestui fapt de o extremă gravitate, fiind-că dacă pînă acuma a scăpat ne atins din toate comploturile urzite în contra-i, apoi de sigur că tocmăi acuma o să i se înfunde.

Ferească D-zeu pe tot omul de piaza rea!

El. — O mie de lei îți ajunge ca să stai o lună la Slănicul din Moldova.

Ea. — Am să mă gîndesc tot timpul la tine, bibiloiu!

El. — Da, știu, de asta sunt sigur, căci o să te gîndești tot timpul ... cum ai face ca să mă convingi să 'ți mai trimit o mie.

EMIGRAREA CLAYMOORIȘTILOR

În *L'Indépendance Roumaine*, afriolantul și mirobolantul Claymoor constată cu melancolie că clientela lui a început să plece în vilegiatură și că «în cincisprezece zile Bucureștii va fi pustiū».

Săracul Bucureștii, dacă ar fi așa, ar trebui să se împuște urgent.

Slavă Domnului, însă, populația Capitalei nu se reduce numai la psiuștiși și

copiurșicii cărora Claymoor le vorbește de volane și de mode, pe cînd inima lor nu bate de loc ritmul unei ode.

Așa în cif, Claymoor să fie fără nici o grijă: Bucureștii nu va rămîne pustiū.

Pagubă în ciuperci dacă pleacă 'n vilegiatură «tont Bucarest» al lui Claymoor.

Ducă-se opt și eu a brinzei nouă filisonii cu cărări la ceafă, cu dungi la pantalonii, cu suliman la obraz!

Ducă-se bibanii cu două picioare, fran-

tuziții și gomoșii cari trăesc epatînd și tapînd.

Emigreze toți, ca să putem să măi respirăm și noi aștilaltți, mitocanii romîni, puțin aer curat pe Calea Victoriei, astăzi absolut inabordabilă.

Ducă-se și Claymoor, la Constantinopol ori-unde o pofti, dimpreună cu toți cleimueriștii lui, ca să zic așa.

ARTIȘTII

Danciul, din toți cel mai în vîrstă,
Pe vatră mindru stă grecește,
E îmbrăcat c'o redengotă
Și-o diblă spartă scîrîște...

Cel mijlociū bate amarnic
Și foarte țănoș, toba 'n ușă,
Perdut în niște cisme rupte,
Plin de cărbune și cenușă...

Stringe-un motan virtos de coadă
Mezinul gol ca o șopirlă...
Cînd or veni țigani-acasă
Ce-or să mai curgă pumnii gîrlă!

N. N. Beldiceanu

CATASTROFA DE LA BOLTA-RECE

Un ziar din Iași anunță că în localul faimoasei Bolta rece, pe care actualii antreprenori frații Amira îl părăsese, d. dr. Thiron va înființa un bufet al ligei anti-alcoolice.

Săriți fraților, a intrat Ucigă-l toaca în biserică!

ORIBILA CATASTROFĂ

Catastrofa de la Brazi,—în afara de nenorocirile deja provocate și asupra cărora cititorii au fost pe larg puși în cunoștință din dările de seamă ale ziarelor, — a mai produs încă o nouă și mult mai teribilă catastrofă, care ne mirăm cum n'a făcut încă enorma senzație ce o merită.

Ne mai pomenita întimplare și care constituie un fapt unic și extraordinar în analele catastrofelor trecute, prezente și viitoare, am citit-o în *Universul* cu data de Vineri 21 c, pag. III col. I, sub titlul «Inmormîntarea lui Barzon».

După ce într'un stil potrivit jalnicelor și mișcătoarelor scene ce descrie, autorul reportajului vorbește de serviciul divin, de cuvîntarea rostită de un amic al defunctului și de coroanele depuse, închee cu următoarele rînduri cari încep de la linie:

Apoi cortegiul funebru a pornit spre cimitirul Sf. Vineri, unde a fost inmormîntat.

Mărturisim că ori-cît de mare a fost mîhnirea ce-am resimțit-o pentru moartea tragică a tînarului funcționar de la căile ferate, groasnicul dezastru ce vedem însă că a provocat, ne umple de o puternică înfiorare...

Un întreg cortegiū funebru înmormîntat ?

Părinții, rudele, amicii, îngropați de vii! Carul funebru cu cai, cu ciocli, cu luminări și cu regretele d-lui Haralambie Costescu, sub pămînt! Dar trăsurile care de asemenea formaū cortegiul, dar preoții cari mergeau în fruntea lui, totul, totul dispărut, îngropat într'o hecatombă înfiorătoare, peste care bulgării de pămînt s'au grămădit cît un munte, acoperind atîtea vieți nevinovate, atîta jale, atîta dezastru.

Și cel care ne povestește aceasta, o face, numai așa, în trei rînduri, într'un stil atît de sobru, atît de simplu, atît de mărginit! Pînă n'tr'atît stilul e omul ?

Ce inimă, — și mai ales ce cap!...

Dar...

P. S. Pe cînd tocmai pregăteam o șaradă din cele mai patetice, un prieten veni să ne comunice că nenorocirea anunțată de *Universul* nu este de cît o simplă confuzie.

Nu cortegiul a fost înmormîntat, ci sărmana victimă a catastrofei de la Brazi.

Ca explicație, amicul ne-a mai adăugat că în acea zi a domnit în oraș o căldură sahariană.

Ac.

UN CIOCLU ȘI O GROAPĂ

Sărmanele-mi iluzii
Iși dorm un omn de veci:
Eraū și vii ș'albastre;
Azi palide-s și reci.

În straiul poeziei,
Al ritmurilor port
Le'mbrac, plîngînd, sărmanul:
E haina lor de mort!

Și pentru ele-o groapă
Ș'un cioclu-aștept acum:
Un cioclu — editorul,
Și groapa — un volum.

B. Lăzăreanu.

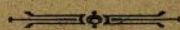

TELEFONUL „ZEFLEMELEI“

Re major. — Trimeteți dv. un articol asupra Academiei cu pricina și vom vedea dacă trebuie să ne ocupăm de ea.

Cucu. — Probabil s'a pierdut, căci n'am primit nimic.

C. — De mortuis nihil, nisi bene. Cînd sunt atîția poeți spanachidiști în viață, de ce să ne legăm de cei cari nu mai sunt.

ECONOAMĂ PRIMĂRIE!

Stînd la o masă afară, la Berăria Cooperativa, în mai multe seri d'a rîndul, vedeam regulat un om plimbîndu-se prin Piața Teatrului cu un băț mare în mînă.

Aerul misterios al acestui om, răbdarea cu care se plimba de colo pînă colo, cîte trei-patru ceasuri, mă intrigau grozav. Era un lunatec, un somnambul ? Nu puteam ști, căci nu vorbea cu nimeni, iar eu plecam tot-d'auna de la berărie înainte ca suspectul individ să-și fi isprăvit strania-i plimbare nocturnă.

Intr'o seară, m'am hotărît să nu plec de la berărie pînă cînd nu voi deslega enigma ce mă obseda. Am stat la masă și am urmărit cu luare aminte mișcările omului. Cînd orologiul cu clopoței de la ziarul «L'Indépendance» sună ora 12, ora crimelor și a misterelor, îl văzui că se apropie de masa mea, cu prăjina întinsă. Făcui un gest instinctiv de fereală. Omul misterios era probabil un nebun care, supărat de atenția cu care-l privisem, venea să mă mă lovească cu lungul lui băț.

Dar, o surpriză! omul se opri lingă felinarul din fața mesei mele, se înălță în vîrfurile ghetelor, ridică bățul și... stinse lumina.

Apoi plecă liniștit și se pierdu în întunericul nopții.

Și mai intrigat ca înainte, îl așteptai și a doua seară la aceeași masă. Omul meu își făcu ca de obicei plimbarea-i de trei ceasuri pe Piața Teatrului, apoi, cînd sună ora 12, se apropie de acelaș felinar, întinse bățul, îl stinse și se pregătea să plece.

Nu mă mai putui stăpîni și'l întrebai:

— Mă rog, de ce stingi dumneata felinarul ăsta în fie-care seară? (Și 'n sinea mea ziceam: curioasă manie are nenorocitul ăsta!)

— Păi, fiin'că asta-i misia mea la primărie — răspunse interviewatul — și d. premar și cu conțiliu mi-a datără orden ca la miezul nopții să sting felinarul ăsta.

— Numa p'ăsta ?

— Numa p'asta, pen'că să vezi 'Mneata cîcă vrea să facă economie și d'aia nu lasă toate felinarele aprinse pîn' la ziuă.

— Ce leafă ai dumneata ?

— Numa patru-zeci dă lei pe lună dom'le și slujbă grea prăpădenie.

— Grea ?!

— Păi dacă stau eu dă cu seara pîn' la miezul nopții pînă sună la *Depadansu Rumîn* ca să sting afurisitul ăsta dă felinar!... Hei! da' n'ai ce să-i faci, dacă primăria s'a apucat să facă economie la felinare... Noapte bună domnule.

— Noapte bună.

... Omul cu prăjina a plecat, iar eu am stat multă vreme în extaz admirînd înțeleapta economie a primăriei, care ca să economisească gaz de doi gologani pe noapte face sacrificiul de-a plăti un slujbaș special.

Economi bărbați, domnule! Coco.

DIPLOMAȚIA D-LUI MISSIR

Epoca a anunțat un fapt din cele mai nostime.

Ministerul de domenii, în urma avizului d-lui Locusteanu, șeful serviciului zootehnic, a hotărît să aducă din Bulgaria două femei cari să fileze mătasea din gogoși, învățându-ne și pe noi acest meșteșug pe care de atit amar de vreme îl știm.

Hotărîrea a și fost îndeplinită. Un șef de biuroū al ministerului a plecat în Bulgaria, a găsit ce-i trebuia și, urcînd pe cele două femei în tren, a pornit-o victorios în țară.

Cînd colo însă, la o stație, ambele dame sunt apucate de nostalgie, se dau jos din tren și se fac nevăzute, dovedind prin asta că se pricep nu numai să tragă pe fire, dar și chiar pe sfoară.

Ministerul de domenii nu s'a lăsat nici el și'a trimis înapoi după ele.

Nu știm întru cît a doua oară bulgăroaicele vor fi mai simțitoare la omagiul oficial ce se aduce șireteniei lui Dedu Ivan — căci trebuie să fie cine va pișicher ca să se priceapă să tragă firele — și se zice că bulgarilor le place să tragă firele... intrigilor de tot soiul; — credem însă că am aflat adevăratul motiv al aducerii compatrioatelor lui Sarafoff.

Nu este la mijloc de cît cea mai machiavelică diplomație.

De cînd a reușit să-și împace demnitatea personală cu desconsiderarea pe care i-o arată d. Sturdza, d. Missir se crede un diplomat de mîna întîia.

D-sa și-a zis că odată aflat sistemul țesăturilor și urzelilor bulgărești, comitetul macedonean nu mai prezintă nici un pericol pentru liniștea noastră și a fraților din Macedonia. Țesăturile lui infame nu vor mai fi un secret pentru noi, grație celor două bulgăroaice cari dacă vor ști să fileze cum s'au priceput să fileze... din tren, apoi atunci sunt adevărate maestre.

Ș'apoi atunci să mai poștească dumnealor cu comploturi și cu incursiuni a la Caciamac, dacă-i lasă opincile!

Oamenii noștri de Stat își băteau capul cu cestiunea bulgărească și d. Missir, mai fericit, găsește soluția

în vechiul dicton: Cherchez la femme». Nu ne îndoim că ministrul de domenii va lua toate măsurile ca să facă mulțumitoare șederea în țară a celor două «maestre». De elevele și mai ales de *elevii lor* suntem siguri că vor fi mulțumite și vor pleca cu convingerea că romîni lucrează bine.

Afară numai dacă din toata această afacere nu se va alege de cît un simplu spanac. Ar fi păcat pentru gloria d-lui Missir. Dacă e vorba de spanac, n'are nevoie să se ducă în Bulgaria, — are la îndemînă *Economia Națională* a d-lui Baicoianu.

Praz.

OFITERII LA MEȚ

O sumă de ofițeri de cavalerie anunță prin gazete zilnic că pleacă la Meț, călări. Călări său pe jos, tot rușine e; până acum numai copiii se țineau după Meț!

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Cîmpulung

Duminică dimineața, orele 6. a. m. Împins de soartă și mai mult de slujbă (ca să nu zic de porunca d-lui Cappp, am pus aci trei p fiind-că și Lazăr și eu avem cîte un cappp) cu un bilet de clasa III mă urc în wagon.

Nici-un nor, nici o mișcare de vînt, adică cum ar zice Hugues Le Roux în *Paysage de Sicile: où il n'y a plus d'art, hors les musées où l'on trouve de l'art morte*.

Zic — mergeam, în buzunar cu două citări de obște. Mergeam cu trenul și în clasa *treia*. Fiindcă nu sint din Boteni său Mățău e lesne de înțeles că nu făceam republicanism. Și fiind-că nu stău pe bulevard e iar lesne de înțeles că nu preparam vr'o conferință a la Montesquieu. Mergeam pur și simplu fără bagaje, dar cu biletul roșu în buzunar.

Trenul face pe oră 12 km. și la fiecare stație oprire 10 minute. Zăpăcit de iuteală și avînd în față pe nea Costache, șef de biuroū la prefectură, și pe nea Niculăiță al Marghioalei, șef de tarabă la circumsa d-misale de pe strada Gruului, mergem mereu, dar cam încet.

Mi se dusesse gîndul departe.. Vedeam în Seliște pe Gyulá Bella jurist de la Pesta; pe Kivuța nelicențiată în drept, dar licențiată în *humour amory*.

Nici un gînd de întristare; nu îmi trecia de loc prin minte ciurma de la 48, său mustățile lui Haralambe episcopul (ce zicî Odiacă?) nici că vr'un șef de biuroū din orîce administrație a județului ar comite vr'o piesă a la Jules Lemaitre său Björnsteñ.

...Dar prin cablogramul meu și al lui Păunescu o veste tristă ca o zi de post, mă bagă în *vidanii* (vorba lui Mielcescu). Nottara, Nottara! Pădurea de la Birnam de-ar fi venit ca în Machbeth și ar fi fost un spanac, pe lingă ce am aflat.

Pleacă Nike, pleacă Nike! Nike, Nike! Și te duci bade te duci. Nike!? Nike!? În Vaslui te duci, în Vaslui o să calci ca și p'aici, ca pe sticle. Nike, mă vere Nike, măi stai *oțtră* p'acilea. Vine bileul și vin oameni, oameni cari nu te cunosc. Nike, Nike, de pleci, umblă sănătos. Scrie-voiu lui Caran d'ache, scrie-voiu lui Allais, scrie-voiu lui Caragiale că te-ai dus. Om plînge cu toții, or oțta Carpații că cel mai nostim din oraș s'a tot dus. Alivoar.

Demeri

A apărut volumul:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa.

Prețul 1 Leu și 50 bani

În București se găsește de vînzare la *„L'Indépendance Roumaine“*, la librăriile *Sococ, Alcalay* și la autor.

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de **10 bani**, o ediție populară a faimosului volum

DE ÎNIMĂ ALBASTRĂ

cuprinzînd cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarascon.

D-nii depositarilor din provincie ai „Zeflemelei“ sunt rugați să comunice printr'o carte poștală cîte volume doresc.

A apărut în editura institutului de arte grafice «Minerva»

POEZIILE POSTUME de M. Eminescu

cu o precuvîntare de d. Nerva Hodoș.

E un elegant și cuprinzător volum care nu costă de cît un leu, estinătate cu care domniile editorilor ai scriitorilor noștri fruntași nu ne-au obișnuit pînă acum.

În editura librăriei I. Dumitrescu din Tecuci, au apărut cărți poștale ilustrate cu pozițiunile cele mai pitorești din România, colorate.

Seria de 35 bucăți costă numai 4 lei, expediate franco.

Indemnăm pe amatori să-și îmbogățescă colecțiunile lor cu aceste admirabile cărți poștale.

Domniile abonați cari și-au schimbat domiciliul sunt rugați să ne comunice printr'o carte poștală noua d-lor adresă pentru a le putea expedia ziarul.

ADRESE DE AVOCAȚI

G. G. Stroescu, Aureliu 24
 N. I. Flămînda, Polonă 54
 V. Grigorescu, Bul. Elisabeta 4
 Amedeu Lăzărescu, Sf. Spiridon 8
 C. Cernescu, str. Tudor-Vladimirescu 1
 V. Ștefan, Apolodor 6
 Moscuna, Luterană 27
 Em. Pantazi, Olari 2
 Florescu, Calea Victoriei 232
 Moșoiu, Calea Plevnei 87
 Sipsomo, Dionisie 27
 P. Stroescu, Corbu 9, Isvor
 Stănescu, Armenească 9
 Dobrescu, Mihail-Vodă 71
 Diamandescu, Sevastopol 3
 Ceruleanu, Calea Moșilor 201

Vladico, Mercur 10
 Dragomirescu, Calea Rahovei, 5
 Mih. Valerian, Belvedere 3
 Leoveanu, Calea Griviței 135
 Colceag, Calea Plevnei 84
 Theodor Seimeanu, Colței 8
 M. G. Petrescu, Riureanu 2
 Nic. Popovici, str. Tudor-Vladimirescu 15

MIRCEA G. PETRESCU
 FOST MAGISTRAT, AVOCAT
 S'a mutat în Str. Riureanu, 2
 (Lângă Palatele Justiției și al Poștelor)
 CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.
 BUCURESCI

MUȘTAR DIAFAN
 și cu
MUȘTULET
 DIN FABRICA DE LA FILARET
STAICOVICI
 De vânzare la toate magazinele principale
 DEPOSITUL GENERAL
 Depoul de conserve: **STAICOVICI**
 STR. REGALĂ, 11 bis.

MEDALIA DE ARGINT
 CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ
 Produselor farmaceutice
ROMÂNE
 LA EXPOZIȚIA DIN PARIS
 1900

FARMACIA
ALTAN

FURNISORUL
 Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
 BUCURESCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
 PENTRU
OXIGEN
 LABORATOR SPECIAL
 PENTRU
 — ANALISE DE URINA —

OVULE SI SUPOSITOARE
 DE
GLICERINA SOLIDIFICATA
 (singurele aprobate de cons. sanitar superior)

LA MAGASINUL
S. G. ȘERBĂNESCU
 — Calea Victoriei —
 Se găsește în permanență:

Delicioase **ICRE Negre de Taigan**
 Cea mai bună **ȘUNCA de Praga**
ROMURI Originale de Brem
UNT-DE-LEMN Virgin de Nisa
VINURI de MASA și de **DESSERT**
 Deposit de **CEAI POPPOFF**
 Singurul deposit cu toate mărcile
 cunoscutele fabricii de
SAMPANIE cu pretul fabricii.
 BOGAT ASORTIMENT DE CAMELE RUSEȘTI

FAINA
 Moara Andrei Popovici
 Obor, Târgul Moșilor
 — BUCURESCI —

Anunță pe d-nii fabricanții de pâine
 și comersanții de făină că vinde făina
 cu prețul de fabrică.
 — A se adresa sa la administrația
 morei sa la biroul din str. Lipscani
 No. 88, in fața grădinei Sf. Gheorghe.

A apărut: **Din rătăcire**, piesă originală
 într'un act în versuri de d. Lucian Tuffă-
 neanu-Titu. — Prețul 4 lei.

S'a pus în consumație **VINURI DIN RECOLTA NOUA** S'a pus în consumație
DIN VILE

ȘTIRBEY (DRĂGĂȘANI)
75 BANI BUTELIA

VINURI ALBE și NEGRE din DIFERITE RECOLTE
 Tămioasă, Pelin, Rachi, Urdă și Cremă de Bufta, Unt, Făină, Mălai, Griș, Miere în faguri și liquidă, Pește, etc.

VIZITATI DECI MARELE DEPOU DIN CALEA VICTORIEI
 Unde toate mărfurile mai sus enumerate se vînd pe
PREȚURI MAI MULT DE CĂT MODESTE
 COMPARATIV CU CALITATEA LOR SUPERIOARĂ
 Cumpărați numai Făina «Știrbey» care se găsește în săculețe de 3—5 Kgr., la toate Magazinele de Coloniale din Capitală și Provincie.

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA IȘI DĂ
„RENDEZ-VOUS”
 LA
BERARIA
COOPERATIVA
 — PIATA TEATRULUI —

Și cu drept cuvint, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.